

hvori de ere indkvarterede. Naar man nu maasse vilde spørge: Men er der ved den Maade, hvorpaa dette Punktum af Paragrafen er affattet, foretaget nogen som helst Forandring med Hensyn til den Maade, hvorpaa den nugældende Bestemmelse er affattet? saa vilde jeg dertil svare: Nei, der er ikke, og saa vilde de Herrer naturlignvis komme til det, som Flertallet siger: Hvorfor saa komme med Forandring? So, Forandringen er begrundet deri, at der i selve Paragrafen i de to næste Stykker er indført Bestemmelser, der gjøre det nødvendigt at faae det klart og tydeligt frem, paa hvad Maade første Punktum skal forstås. Det hedder nemlig, at „i Krigsskibene medfører den, at der ikke maa gives den Arresterede Landgangstilladelse, og at han ikke beordres til Tjeneste udenfor Stedet“. For Krigsskibenes Bestemmelse anser jeg iverigt en Del af denne Bemærkning for at være overflødig; thi Krigsskibene kunne jo kun betragtes som en Art Kaserne, og er Kvarterarrestens Karakter den, at den Arresterede ikke maa forlade Bygningen, er Krigsskibet for saa vidt for ham en Art svømmende Kaserne; men der tilføies: „Paa Søbatterierne kan ligeledes Regtelsen af Landlov benyttes som Kvarterarrest“. Nu vil jeg spørge, om dette ikke vil kunne føre til, at man paa Søforterne igjennem Fortolkning af denne Bestemmelse, der er ny, vil komme til at sige: Ja, Kvarterarrest vil paa Søbatterierne for Officerer kunne idømmes i Form af Regtelse af Landlov. For at undgaa dette har jeg stillet Endringsforslaget under Nr. 5, som jeg tillader mig at anbefale. Naar man tror, at det Udtryk, der er brugt i Slutningen af Endringsforslaget, nemlig „Kvarteronvaade“, skulde give Anledning til forskjellige Fortolkninger, og at det navnlig under Forhold, hvor en Afdeling var indkvarteret i en Landsby, og hvor der var idømt en Mand Kvarterarrest, skulde kunne forstås saaledes, at han havde Arrest i Landsbyen og ikke i Bygningen, saa synes jeg, det ligger nær at tage en Parallel fra Fredsforhold. Har en Mand Kvarterarrest i en Garnison og er indkvarteret i en Bygning, saa er hans Kvarterarrest knyttet til den Bygning, hvori han er indkvarteret, og det Samme maa gjælde, naar en Afdeling er indkvarteret i en Landsby. Hvad angaar Endringsforslaget under Nr. 9 til § 25, da er Hensigten dermed ikke den at skabe nogen væsentlig Forandring, idet det er min Overbevisning, at, naar der i Paragrafen staar, at man i tvivlsomme Tilfælde skal spørge Rægen, saa vilde man naturligt være henvisst til at spørge Rægen om, hvorvidt Straf af Fængsel paa Vand og Brød var anvendelig paa en Mand, der har naaet 60 Aars Alderen, og dersom Rægen mener, at der ikke er Noget til Ginder for, at han kan affone Straffen, veed jeg ikke, hvorfor man skulde omsætte denne Straf i mørk Arrest paa indskrænket Kost. Det er det ene Hensyn, som har bevæget mig til at

stille Forslaget; men ved Siden deraf har jeg haft et andet, som er tildels af diskret Natur. Jeg kan nemlig ikke anse det for ønskeligt, at der her i Paragrafen omtales Forhold, som væsentlig kun kunne bringes til Anvendelse paa Officerer af General- og Oberstklassen, idet nemlig efter den bestaaende Aldersorden kun Generaler og Oberster ville kunne opnaa 60 Aars Alderen. (Ita vñ Flaadens Haandværkere.) Det ærede Medlem nævner Flaadens Haandværkere, men de kunne virkelig meget godt gaa ind under den Bestemmelse, jeg nævnte, at Rægen giver en Rændelse om, hvorvidt Bedkommende kunne taale Fængsel paa Vand og Brød, og hvis de kunne taale det, komme de paa Vand og Brød i Stedet for i mørk Arrest. Jeg maa derfor meget ønske, at det ærede Thing vil vedtage dette Endringsforslag.

Min ærede Nabo reserverede, da han nylig havde Ordet, Muligheden af, at jeg, der havde sluttet mig til ham med Hensyn til at stille Endringsforslaget under Mindretallet Nr. 3, af en anden Grund end han var kommen til at stille det, og at jeg mulig deraf kunde finde Anledning til at udtale mig. Jeg benytter mig deraf, og der er efter min Formening saa meget mere Anledning for mig til særlig at udtale mig, som jeg ved 1ste Behandling udtalte mig meget udførligt, og det maasse ved en flygtig Betragtning kunde se ud, som om jeg nu havde forladt det Standpunkt, hvorpaa jeg den Gang stod. Det er imidlertid aldeles ikke Tilfældet, og jeg skal gjerne gjøre Rede for, hvorledes jeg som Medforslagsstiller er kommen til det Forslag, der er stillet af Mindretallet under Nr. 3. Der er neppe Noget, som mere end jeg kan ønske, at vi komme til en Reform af vor militære Straffelov, og hvor gjerne jeg end faae, det var muligt, at man som Grundlag for Straffeloven havde en Herordning, saa anser jeg dog den bestaaende Retstilstand lige overfor den militære Straffelov for at være af en saadan Natur, at hver Dag, der gaar hen, inden vi faae en Reform deri, er en Zeil. So hurtigere vi kunne komme til en Reform, desto bedre, thi jeg kan ikke anse det forsværligt, at vi endnu fastholde Bryggestraf eller Krumslutningsstraf. Hvad Bryggestrafen angaar, da mener jeg, at, skulle vi arbejde paa Noget i Hæren, saa gjælder det om at udvilde Gressjølfsen. Nu kan jeg vel tænke mig, at man kan bante Gressjølfsen ud af en Mand, men jeg har aldrig funnet forstaa, at man kunde bante den ind i en Mand, og derfor har jeg altid været en Modstander af Bryggestraf. Hvad Krumslutningen angaar, saa udtalte min ærede Nabo, at naar han skulde stille en kortvarig Straf op og havde frit Valg, saa vilde han foretrække Krumslutning i Stedet for staaende Arrest; men jeg for mit Bedkommende maa bestemt erklære, at jeg aldrig vilde være med til at stille Endringsforslag om Krumslutningsstraf, thi jeg anser den for at være ned-